

Tea Time

Ik kreeg een mail en de tranen sprongen in mijn ogen

*Tea,
Ik heb het gedaan!
Een goed gesprek met beide ouders.
We zijn heel snel tot de kern gekomen precies zoals jij altijd al zegt.
Ouders hadden aan één vraag genoeg en we kwamen al snel in gesprek over het patroon
wat ze herkenden bij zichzelf en hun kinderen.
We hebben dat samen nog een beetje verder onderzocht en na afloop gaf moeder aan
dat ze veel therapie heeft gehad maar nooit zo bewust van iets is geweest en nu duidelijk
begreep wat ze had te doen.
Weet je, eigenlijk heb ik helemaal niet hard gewerkt, wat ik anders wel altijd doe. Maar het
was nu helemaal niet nodig. Ik kon er gewoon zijn.
Dus, dank voor je tips en advies!*

Deze mail raakte me omdat ik realiseerde hoeveel verschil juffen, meesters en hulpverleners maken als ze een paar dingen toevoegen aan hun werk en doen wat ze eigenlijk willen, maar vaak niet durven.

Gewoon een paar nieuwe en simpele handvatten toepassen, zoals:

- Een spannende eerlijke vraag stellen.
- Focus hebben en houden op wat te veranderen is.
- Echt, echt, echt erkenning leren geven i.p.v. loze woorden uitspreken.
- Merken wanneer iemand je meeneemt op een oude weg en oude patronen herhaalt.
- Teruggeven welke kwaliteiten je net voor je neus hebt gezien.
- En nog veel meer en vooral wat ze al in zichzelf hebben, waarvan ze denken dat het niet genoeg is.

Wat dacht deze IB-er eerst?

Op school waren ze al een poosje wanhopig over dit gezin. Kinderen te laat op school, weinig interesse van ouders voor school, steeds lastiger gedrag, ontkennende gesprekken met ouders over de kinderen.

Deze IB-er dacht dat de problematiek in dit gezin groot was want ze hadden wel wat van die signalen dat vader wat burn-outerig was en ook moeder zag er moe uit. Het besluit was eigenlijk al gevallen om dit gezin door te verwijzen naar de hulpverlening.

We bespraken dit en ik daagde haar uit eerst de zorg rondom dit gezin systematisch in kaart te brengen. Dat hadden we eerder gedaan en dat vond ze toen nog lastig.

Wat vonden ze in deze situatie zo moeilijk? Waar lagen de leerkansen en de sterke punten van met name moeder? Hoe kon ze deze ouders erkenning geven voor het harde werken voor de kinderen? Welke mooie dingen kon ze over de kinderen vertellen die ouders net even een boost zouden geven? En vooral hoe kon ze met ouders een eerste kleine oplossing vinden voor wat het meeste dwars zat?

Maar misschien de belangrijkste vraag: “Waar was ze zelf zo bang voor dat er mis zou gaan en wat als ze dat losliet?”

Bij het analyseren van de situatie, richting oplossingen: wat kwam ze dan tegen en welke behoeften waren bij deze ouders en kinderen het allergrootst? En wat zou er gebeuren als ze daarmee zou beginnen? Maar misschien de belangrijkste vraag: waar was ze zelf zo bang voor dat er mis zou gaan en wat als ze dat losliet en ze ‘gewoon’ samen de situatie stap voor stap zouden bespreken?

Zou het niet mooier zijn om samen eerlijk alle lastigheden te bespreken in plaats van door te verwijzen en ouders met een gevoel van niet oké zijn achter te laten?

En kijk eens naar het resultaat: Ik ben ervan overtuigd dat dit weer een gezin minder is op de wachtlijst! Niet omdat deze IB-er het zo perfect heeft gedaan en alle problemen heeft opgelost. Ze heeft

het verschil gemaakt doordat ZIJZELF en daarmee school nu anders denkt over dit gezin, de ouders vertrouwen hebben gekregen en de kinderen tot rust zullen komen!

Dat is waar ik het voor doe

Wat mij iedere keer weer raakt is de veerkracht van kinderen en hun ouders die wij zo gemakkelijk kunnen aanboren als we maar durven.

Voor mij is het goud waard dat ik mag doorgeven wat ik geleerd heb dankzij al die ouders en kinderen en dat ik dan steeds opnieuw hoor hoe blij professionals zijn wanneer ze kinderen en ouders weer een stapje verder op weg hebben geholpen dankzij een paar prachtige principes.

Dat is waar ik het voor doe.....